

RUSLAND EN MONGOLIË 2012 - WEEK 4/5

Soms lopen dingen anders dan gepland. We zitten nu in de hoofdstad Ulaanbaatar. In de laatste nieuwsbrief stond al iets over Lukka, de hond van Cara en Cees. Ze werd steeds zieker; hoge koorts, lustte niets meer, gaf over en de medicijnen werkten niet. Regelmatig contact met de dierenarts in Nederland met als advies als laatste redmiddel en zo snel mogelijk naar Ulaanbaatar voor bloedonderzoek en deskundig advies. We hadden al aangeboden om mee te rijden als backup. Het is 1400 kilometer over slechte wegen. De auto van Roy levert hem veel problemen op. Enkele onderdelen, waaronder de dynamo, moeten echt vervangen worden en verder naar het zuiden is voor hem nu niet aan de orde. We vragen of hij mee wil rijden, zodat hij de tijd heeft alles grondig aan te pakken, wanneer we in de hoofdstad zijn.

Maar eerst zijn we nog enkele dagen met de groep onderweg.

Woensdag 15 augustus verlaten we Ölgii en maken in twee groepen een mooie rit langs enkele grote meren, waarvan de laatste met een mooie plek voor de lunch. Grote roofvogels boven ons en bij het water zien we diverse waders, o.a. zilverreigers. Het is heet onder een felle zon. De weg is soms redelijk dan weer slecht, met enkele riviertjes waar we doorheen moeten. Halverwege rijdt ons een groep Zwitsers in Lelijke Eendjes tegemoet. Wat een uitdaging. Ze worden gevolgd door een grote servicewagen, dat scheelt. We passeren een vrachtwagen met daarop twee gestrande Mongol-Rallye-deelnemers. Ze staan achterstevoren in de laadbak en de eigenaren zitten in hun auto. Stel je voor, achterwaarts rijdend op hoogte, over slechte tracks, overgeleverd aan de ruige rijstijl van een Mongoolse chauffeur.

De laatste rivierdoorsteek levert problemen op voor de beide motorrijders, Bertus en zijn Franse maatje Ian. Midden in de rivier gaat Ian plat en gids Eddy en ik lopen snel door het water naar

hem toe om de motor rechtop te zetten en naar de kant te duwen. Er staat een sterke stroming en dat kost ons de nodige moeite. Bertus gaat eerst nog eens uitgebreid de oever verkennen en besluit al zijn motorkoffers en tassen in Kaj's auto te leggen, waarna we met zijn vieren de motor naar de andere kant slepen en duwen. We maken ons bivak op aan de oever, trekken een blik bier open en zien de rest van de groep binnenkomen. Na het eten de briefing over de ervaringen van deze dag en de afspraken voor morgen.

Kor en Gretha hebben vandaag de eer van de eerste lekke band. Oorzaak is een sleutelbos(!), waarvan één sleutel rechtop door het profiel is gegaan.

Donderdag 16 augustus starten we weer in twee groepen. Wij als

laatste. Bertus begint met startproblemen, maar de technici onder ons—en daar horen wij niet bij—krijgen de machine weer aan de praat. Ian valt en de linker draagbeugel van zijn koffer breekt doormidden. De bagage gaat in een van de auto's en de dagrit richting Gobiwoestijn verloopt verder zonder problemen. Langs de M52, de doorgaande hoofdweg, maar niet meer dan een zand/gravelweg, heeft vele bypasses, nieuwe parallelwegen die in de loop van de jaren zijn ontstaan. Gevolg: soms rijden 5 of 6 auto's naast elkaar over een breedte van 500 meter. Iedereen probeert de minst slechte weg te vinden. Beide groepen komen daardoor weer bij elkaar en gezamenlijk nemen we een track van de route af naar een bergketen met rotstekeningen en een grote grot. Hier zou een sjamaan zichzelf in een steen hebben veranderd. Alles beter dan in de handen van Dzingis Khan vallen, waarvan hij de vrouw had ontvoerd, moet hij gedacht hebben.

Het is een pittige rit, diepe geulen, ontstaan door de vele regen die de laatste weken is gevallen. We rijden daarom voor het eerst in de vier, soms zelfs in de lage voor een waterpassage. De vallei waar we de tekeningen kunnen bewonderen is geheel omsloten door bergen, zodat er zelfs bomen staan, de eersten die we zien in Mongolië. We brengen weer de nacht door aan een riviertje. Wel zo lekker om al het stof weer af

te spoelen en het lijf een beetje schoon te houden. 's Avonds na de briefing besluiten we, gelet op de conditie van Lukka, met Cees en Cara én met Roy (technische problemen) de volgende morgen door te rijden naar Ulaanbaatar. Hopelijk is daar een goede dierenarts te vinden.

Op vrijdag kunnen we nog een flink stuk met de groep meerijden voor we, na elkaar uitgezwaaid te hebben, afslaan naar de hoofdstad. Het wordt een lange rit tot net voorbij Altay waar we in de heuvels overnachten. Een Ier en een Engelsman, mooie combinatie, vragen ons de weg. Ze hebben geen enkele navigatie bij zich, geen GPS en zelfs geen kaarten.

Na een prachtige zonsondergang volgt een koude nacht. Roy, die behalve gek is op four-wheel-drive rijden, het liefst onder auto's ligt, ontdekt dat onze remsensor voor de achterwielen afgebroken is. Hij voert een noodreparatie uit en maakt het ding weer vast met een slangklep, waarvan we een doos in alle maten bij ons hebben.

Zaterdag 18 augustus. Vandaag is de rit zwaar. Een bar slechte weg. Roy neemt een foute track, gaat zoeken om de hoofdweg en ons terug te vinden en raakt vast in een dikke leemlaag. Nu blijkt hoe belangrijk een goede verbinding kan zijn. Hij meldt zich via de radio en geeft de coördinaten door, want voor ons is hij onzichtbaar en niet te traceren. Cees en ik gaan hem zoeken. Maria en Cara blijven bij de andere auto. Hij blijkt evenwijdig aan ons bijna 4 kilometer verderop te zitten en staat bovenop het dak te zwaaien. Het lostrekken levert weinig problemen op en we vervolgen onze weg.

We ontmoeten Erik en Ilona, een Limburgs stel in een ...SMART! Ze waren vertrokken op twee scooters, warden aangereden in de Oekraïne, gingen na herstel terug naar Nederland om opnieuw te starten met dat piepkleine autootje. Wat een lef. Ook geen GPS of kaarten. Gewoon links en recht de weg vragen. Ze maken tussendoor reportages voor de regionale tv van Limburg. We verbazen ons niet meer; ook oude trucks, volgeladen met schapehuiden, betonijzer, huisraad,

enz. rijden op deze wegen. Geen wonder dat we regelmatig pechgeval-
len zien staan met lekke banden, gebroken aandrijfstanden, kapotte as-
sen en wachtend op hulp.

We komen langs ovoos. Een soort altaren letterlijk opgeworpen door
alle reizigers die hier hun eigen stenen bijgooien, zodat de bult steeds
groter wordt. Met daarop of daarnaast een stok met gekleurde lappen,
meestal blauw. En altijd op het hoogste punt in de omgeving.

Cees verslikt zich in een dubbele kuil en de auto komt met alle wielen los
van de grond. Ze landen met een harde klap, maar alles is gelukkig heel
gebleven.

20 Kilometer voor Bayanhongor vinden we een beschutte plek, enkele
honderden meters van de weg. Naar later blijkt, niet beschermt tegen de
storm die 's nachts opsteekt. De auto beweegt flink en het klapperende
doek van onze daktent maakt veel lawaai. Bovendien is het koud, dus al
met al een slechte nachtrust.

Roy slaapt ook in een daktent die bovenop zijn auto is gemonteerd.
Vannacht lukte dat dus niet en we beginnen, niet echt wakker, zondag
aan de laatste etappe naar Ulaanbaatar. Nog 650 kilometer, waarvan de

laatste 500 geasfalteerd zullen zijn... Maar de aanloop daar naartoe is bar en boos. Maria en ik kiezen een fout
spoor en raken opgesloten tussen twee watergeulen die steeds dichterbij elkaar komen. Achterwaarts een
flink stuk terugrijden en de anderen melden dat we iets achter zijn geraakt.

Het is zondag en overall zien we Mongolen en Chinezen die hard werken aan de nieuwe doorgaande weg,
waarvan al hele stukken klaar zijn, maar niet bereden mogen worden. Wel frustrerend, als je al dat nieuwe asfalt ziet en je
twintig meter daarnaast over en door kuilen, modder, zand, stof
of over wasbord rijdt. Het interieur kraakt en piept door het
schudden. Maria rijdt uitstekend en samen proberen we doorlo-
pend de grootste kuilen te ontwijken. Dat lukt niet altijd en we
zijn blij dat we een nieuw verenpakket onder de auto hebben
laten zetten.

En dan eindelijk asfalt. Prachtig, maar ook onvoorspelbare
uitgezaagde gaten die wachten op herstel.

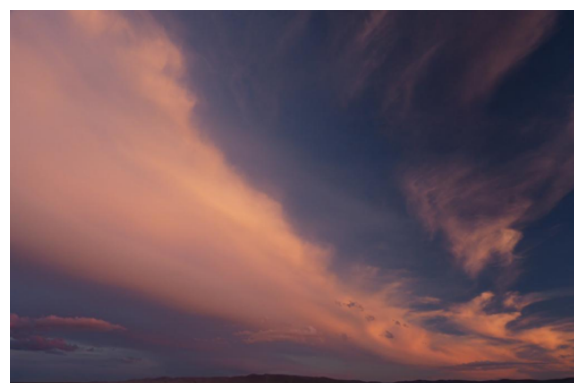
Het is een ijskoude dag, de temperatuur is net boven het
vriespunt, met regel, hagel en zelfs natte sneeuw. Dat levert
mooie plaatjes met regenbogen en dreigende wolkenpartijen. Het landschap is kaal, vrij eentonig, met grote
kudde schapen en geiten, paarden, soms koeien en yaks of kamelen.

Tijdens een van de stops ontdekt Roy dat hij een langzaam leeglopende band heeft; een dikke spijker.

Met zijn drieën is ie snel gewisseld; voor het eerst met jassen aan.

Dichter bij Ulaanbaatar verkopen de gerbewoners paardenmelk of bieden ze hun kamelen aan voor een ritje.
De overgang van de steppe naar de grootste stad van het land is niet voor te stellen. Van de vlakke in de hec-
tiek. We verwachten rustig verkeer omdat het zondagavond is. Het tegendeel is waar. Aan alle kanten zitten
we opgesloten tussen duizenden auto's die naar het centrum rijden, waar we dwars doorheen moeten om
guesthouse Oasis te bereiken. We staan in de file tussen de nieuwste Landcruisers, grote Hummers, en an-
dere glimmende PC Hoofdtrekkers. Iedereen schiet in elk gaatje dat tus-
sen andere auto's valt, stoplichten hebben geen functie, voetgangers
spelen met hun leven.

We doen vijf kwartier over de laatste tien kilometer, maar we hebben
goed gegokt; Oasis heeft plaats voor ons, de auto's staan achter een
hoog hek en wij slapen in een ger. Terwijl we binnen met een fles Mon-
golbier het stof wegspoelen, stookt de nachtwaker onze kachels op.
Wat een luxe. Helaas, we zitten te lang achter ons biertje, want wan-
neer we naar bed gaan, is de ger al weer steenkoud. De kachels worden
gevuld met samengeperst houtzaagsel. Dat brandt geweldig maar is

snel op. Toch slapen we heerlijk na een rit van meer dan veertien uur.

Maandag gaan Cees en Cara naar een Amerikaanse veearts. Ze worden geweldig geholpen. Het bloedonderzoek is positief en ze vermoedt, gezien de verwonding, een slangenbeet. Dat is heel goed mogelijk, want tijdens ons bivak aan de Wolga hebben diverse mensen slangen gezien en vanaf die dag is Lukka ziek geweest.

Wij gaan met Roy en een vriend van gids Eddy op zoek naar onderdelen. Garages, slopers in achterbuurten, waar we ons normaal gesproken niet zouden laten zien, keren we vergeefs terug. Roy schakelt zijn familie in Nederland in en laat dynamo en nog wat zaken opsturen. Hij heeft nog ruim een week respijt. Wij verversen olie en laten de auto doorsmeren in de kleine garage van een Japanner naast het guesthouse. 's Avonds laten we ons bedienen en krijgen een prima warme maaltijd voorgeschoteld.

Een ander Nederlands stel, Frank en Martine, zijn aangekomen en reisden via Rusland. We kletsen bij en ze geven ons een groot aantal waypoints van mooie overnachtingsplekken, o.a. aan het Baikalmeer.

De nacht is koud en de volgende morgen besluiten we de sleutel van de ger in te leveren en weer in ons eigen bed op de tweede verdieping van de Zuidkaper te kruipen. Lakens en bedovertrekken zijn gewassen en stofvrij.

Dinsdag 21 augustus is voor de stad. Met Roy nemen we een taxi naar het centrum. Veel officiële taxi's zijn er niet. Je gaat langs de weg staan en steekt gewoon je hand omhoog. Binnen enkele seconden stopt een auto, meestal een particulier en die rijdt jou naar de plaats van bestemming. Vaste regel: € 0,40 per kilometer.

We slenteren langs de hoogtepunten, bezoeken café Amsterdam voor een lekkere kop koffie en Maria geeft Roy deskundig advies bij de aanschaf van een paar broeken. Het merk is Jeep, dat vindt ie toch wel een probleem... We ontmoeten een vrouw uit Schotland die tien jaar geleden een Fair Trade shop startte in het centrum. Daar vinden we originele Wall Hangings. We hebben ze al eerder gezien. De Mongolen hebben ze aan de wanden van de ger hangen. Symbolisch hangen ze als een beschermende deken rond de bewoners tegen boze geesten. De onderkant wordt nooit afgemaakt, want het leven is een never-ending-story. Dat spreekt ons aan en we besluiten zo'n mooie lap te kopen voor onze tuinhut. Kiezen is moeilijk, morgen nemen we een beslissing.

Er valt eigenlijk niet zoveel te melden over Ulaanbaatar; druk, hectisch, smerig, luxe tegenover armoede. Ook Mongolië reist mee in de vaart der volkeren en binnen afzienbare tijd zal de cultuur flink verwesterd zijn. Want wees nou eerlijk: welk kind wil over pakweg tien, twintig jaar nog achter een kudde schapen of paarden aanlopen. De aantrekkingskracht van de stad is vele malen groter. Daar liggen de kansen, daar kun je studeren en een toekomst proberen op te bouwen. Dat dat lang niet iedereen lukt, hebben we gezien in de sloppenwijken. Het huisafval ligt overal hoog opgestapeld, vervuilde kinderen, modderige stegen met kuilen en geulen vol water. Wat een tegenstelling met het centrum waar we zakenlui in dure pakken tegenkomen en vrouwen de winkels van Louis Vuitton en Cartier in- en uitlopen. We schatten dat één op de tien auto's (en er zijn er heel veel) een Lexus, Hummer of Landcruiser is, vaak de nieuwste modellen.

Rond vijf uur staan we weer met een wapperend handje aan de Peace Avenue en binnen een minuut stopt een jonge vrouw die ons binnen tien minuten aflevert bij Oasis. Telefonerend en claxonnerend slalomt ze behendig door de chaos. De tent zit nu vol met o.a. een aantal net aangekomen motorrijders. We eten nog eens in het gezellige eetzaaltje, want in de keuken staan een paar kundige dames heel goed te koken. Ik tik dit verhaal af, zet er nog een paar foto's in en we sluiten de avond af met een fles ijskoud Mongolbier.

een jonge vrouw die ons binnen tien minuten aflevert bij Oasis. Telefonterend en claxonnerend slalomt ze behendig door de chaos.

De tent zit nu vol met o.a. een aantal net aangekomen motorrijders.

We eten nog eens in het gezellige eetzaaltje, want in de keuken staan een paar kundige dames heel goed te koken. Ik tik dit verhaal af, zet er nog een paar foto's in en we sluiten de avond af met een fles ijskoud Mongolbier.

PROOST!!!